

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Prezenta traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Această traducere nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea indicația cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Nota de jurisprudență nr. 153

Iunie 2012

Segame SA împotriva Franței - 4837/06

Hotărâre 7.6.2012 [Secțiunea V]

Articolul 6

Procedură penală

Articolul 6-1

Acces la instanță

Imposibilitatea instanțelor interne de a reevalua cuantumul stabilit de lege al unei amenzi administrative: *neîncălcare*

În fapt – Reclamanta este o societate anonimă care gestiona o galerie de artă. În 1993, Tribunalul Comercial din Paris a ordonat reorganizarea judiciară a societății și lichidarea acesteia. În anul următor, autoritățile fiscale i-au imputat două taxe suplimentare, în special pentru arierate fiscale, însoțite de o amendă de 100% din cuantumul taxelor neplătite. În cursul acestor proceduri, în urma unei modificări legislative, amenda aplicabilă s-a redus de la 100% la 25%; autoritățile fiscale au aplicat această reducere societății reclamante. În 1998, societatea reclamantă s-a adresat Curții pentru a cere exceptarea de la plata taxelor și a susținut, printre altele, că aplicarea amenzii nu era compatibilă cu articolul 6 § 1 din convenție, deoarece nu putea fi reevaluată de către o instanță judiciară, care să ia în considerare gravitatea conduitei plătitorului în conformitate cu o grilă ce ar fi trebuit să fie stabilită de către legislativ. Acțiunea i-a fost respinsă, *Consiliul de Stat* statuând că instanțele fiscale aveau competență deplină, în conformitate cu articolul 6 § 1, și că legea nu prevedea ca, în cazul unui cuantum legal fix pentru amenda în cauză, instanța să se poată substitui organului fiscal competent pentru a reduce cuantumul fixat.

În drept – Articolul 6 § 1: Societatea reclamantă a avut posibilitatea de a introduce o acțiune în justiție vizând exceptarea de la plata taxei suplimentare și a penalităților de întârziere, cu trei grade de jurisdicție. Aceasta a fost o procedură administrativă

clasică, în care instanțele administrative au avut competența deplină de a examina aspectele de fapt și de drept și nu doar de a confirma sau invalida o decizie administrativă, ci și de a o modifica sau de a o înlocui. În materie fiscală, instanțele administrative puteau excepta plătitorul de plata taxelor și a penalităților, modifica suma, în limita legii, și reduce sau mări penalitățile, în limita legii. Societatea reclamantă s-a plâns că instanțele administrative nu au putut, în lipsa unei prevederi legale în acest sens, să reducă cuantumul amenzii. Curtea a notat că legislația în sine prevedea ca amenda să fie proporțională cu o anumită conduită a plătitorului, deoarece amenda era fixată ca un procent din taxa neplătită și societatea reclamantă a avut posibilitatea de a contesta baza de calcul utilizată. Reclamanta a avut, deci, posibilitatea de a prezenta toate elementele de fapt și de drept relevante. În continuare, Curtea a notat că, având în vedere caracterul său special, procedura fiscală trebuie să fie una destinată să protejeze interesele statului și că o asemenea procedură nu constituie un element esențial al dreptului penal, în sensul Convenției.

Concluzie: nicio încălcare (în unanimitate).

Apăsați aici pentru [Notele de informare referitoare la jurisprudență](#)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă nicio responsabilitate pentru calitatea acesteia. Ea poate fi descărcată din baza de date a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din orice altă bază de date căreia HUDOC i-a transmis acest document. Traducerea poate fi reprodușă în scopuri necomerciale cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime împreună cu indicația de mai sus privind drepturile de autor și referința la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei. Orice persoană care intenționează să utilizeze fragmente din prezenta traducere în scopuri comerciale este rugată să contacteze adresa următoare: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute

personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int .